

אתה רוצה להינשם מן המצב שנוצר בישראל? מותר לך - כתנאי שתשלם מס למי שיצרה את המצב הזה.

מי שהמציא את מס הניסיעות החדש בנה מלכות שאינו נופלת מזו שתוארה בספר תלכוז 22. כל ישראל, המבקש לצאת מן הארץ כדי להינשם קימעה מהלחץ היומיומי של הליכוז ואגודת-יש-ראל, המסדיל ותמי, יצטרך ל-שלם מס.

המס מיועד במישרין כדי לממן את העסקים האפלים של הליכוז ואגודת-ישראל, המסדיל ותמי - ארבעה גופים שמקחיהם המכור ביי-גיהם דומה יותר ליתוסים השורר-רים בין ארבע מיספחות-מאסיה בטינדיקאט אמריקאי. מאשר ליח-סים בין שותפים בקואליציה.

האזכרים השורדים. ככל מסניסיעות דבק ריח של ימי-הבר-ניים. אז, בשהי כלא התקופה הפיאוד-לית, יכול היה לא אביר גדול וקטן להטיל כמסדרכים על מי שנאלץ לעבור שטח שבשליטתו. על כן הם זכו בכינוי ההיסטורי, האביר-ריס השורדים. הסיכום: אוי למדינה המטילה מס על הוכות לצאת מתחומה. וסיכום מקביל: אוי למדינה אשר משלתה בטוחה כל-כך בר-צון אורחיה לנהור בהמוניהם לי-חולל, עד כי איננה חוששת מפני השלת מס כזה.

קור מקיץ

איך לעודד יודה יהודית מבני לעודד יודה ערבית. בעזרת תמי זה הושג.

אחת התוצאות של המקחיה-מכר הקואליציוני הוא הפרס שניתן לתמי - חקיקת החוק למען ה-מישפחות, בברכות הילדים. החוק בא לתקן עוול משוע: כי עוד שהאידיאולוגיה הרישמית של המדינה אומרת שעל כל מישפחה ליצור את מירב הילדים, אין המדי-נה נהנת ממישפחות אלה את הסיוע הדרוש כדי להעניק ליל-דים את המינימום הדרוש לקיום הוגן.

אולם בעוד שהחוק בא, כביכול, לצמצם עוול אחד - הוא מגדיל עוול אחר.

מה זה חורף? כמה מס מאז קום המדינה התלבטו מנהיגיה - תחילה אנשי מפלגת העבודה, ול-אחר-מכן אנשי הליכוז - בני-עיה השמרנית אותם: איך לעודד את ילודת היהודים, מבלי לעודד את ילודת האוכלוסיה הערבית בי-מדינה. כי בזאת היו דויד כן-גוריון ומנחם בגין תמימידיעים לגמרי: כל ילד יהודי נוסף הוא ברכה, וכל ילד ערבי נוסף הוא קללה.

תחילה הציע מישהו תחבולה: להעביר את הסוגיה כולה לידי ה-סוכנות היהודית, כמוסד יהודי, יכולה הסוכנות לתמוך ביהודים, ולהתעלם מן הערבים. אולם תחבו-לה זו לא צלחה: על פי החוק האמריקאי, אסור היה למסור עניין זה לסוכנות. מכיון שמרבית כספי הסוכנות באים מידי תורמים יור-דיים בארצות-הברית, המנכים את תרומותיהם מהכנסתם הציבית-בי-מס, אי-אפשר להתעלם מכך. ואז המציא מישהו - ודחוקא איש מיפגלת-העבודה, סוציאליסט המניף באחד במאי את הדגל ה-אדום - המצאה גאונית. היא קרוייה "קיבצת יוצאי-צבא" - קיץ.

צ'יק

לקוח חדש

יכולים כיום להטיף לדיעות אלה באמצע-ההתיקשות הממלכתיות ר-בעיתונות הכללית. בחופש ובהר-חבה ששום אנטישמי בעולם אינו יכול לחלום עליהם בארצו. אנשים רבים במדינה, וביניהם פוליטיק-אים, פקידים בכירים ואנשי-ביט-חון - דוגלים בדיעה זו בסתר-ליבם.

בהשמיעו דיעה זו, העניק לה מאיר כהן-אבידוב גושפנקה של שלושה מוסדות בכירים בישראל: נשיאות הכנסת, ועדת-החקירה-היב-טחון והנהגת תנועת-החרות.

פרשיות

הרמטכ"ל

ואנחה אלימלך

בחפנה מחרידה של חומרי-אחריות, השמייע

רסאל איתן עקידתם,

העקודה על הסית

לרצח ירדים.

רק רמטכ"ל יהודי, בעל לב רחום ותהון, יכול לתת את ליבו לגורלה של ילדה קטנה שנרצחה באכזריות לפני שנה. רק רמטכ"ל בעל רג-יות יתרה, שאפילו תלאות מילח-מתלבנות, טבח צברה ושאתילא, ומסקנות ועדת-החקירה לא הסיחו את דעתו מרצח נאוה אלימלך.

בימים אלה, שבהם הוא עומד לעזוב את משרתו הרמה ולשלב לכפרו, מצא הזדמנות לספר במ-לחן ראיין עיתונאי בתאגך את כל התגלית המרעשה: "הילדה נרצ-חה על-ידי ערבי מעזה כסטס קב-לה לארגון טרור". הוסיף ה-רמטכ"ל: "עוד ילד נעלם עתה באותן נסיבות".

כתבת על כך הכתבת

המיישפחית של "העזום ה"

זה, "איזנה אדון".

מאחר שהרמטכ"ל הוא אחד ה-אנשים רמי-הדרג במדינה, ואחד המדווחים בה ביותר, נראה כי המפכ"ל וקצינים גבוהים אחרים במישטרה הסתירו עד כה מהצי-בור דברים חשובים על מהלך ה-חקירה של רצח נאוה אלימלך, שאותם גילו לאוני הרמטכ"ל. לציבור ולעיתונות דיווחו, עוד לפני כחודשיים, כי לא נמצא כל ראיות נגד החשוד כמאל נגיאט מוצטפא, צעיר ערבי ממחנה-פ-טיסם בעזה. לא נמצא כי הוא קשור בדרך כלשהי לרצח המתועב-העובדות שנמסרו על-ידי אנשי צוות-החקירה של המישטרה היו, כי הצעיר הערבי נעצר כאחד מ-מאות אנשים, שבשלב זה או אחר

ששת-הימים גירשה ישראל את כל האוכלוסיה של מחנות יריחו - מחנות-הפליטים הגדולים ביותר ברחבי ארץ-ישראל. היא גם סיפ-קה אוטובוסים להמוני ערבים אח-רים, ששוכנעו על-ידי אימום ל-עזוב.

איש אינו יודע בבירור כמה ער-בים גורשו אז מהארץ, אך קרוב לוודאי שהמיספר עלה בהרבה על 100 אלף. מרמת-הגולן גורשה כל האוכלוסיה - כרבע מיליון, ל-טענת הסורים - מלבד תושבי כמה כפרים דרוויים, שנחשבו (אז) כידידי ישראל.

אם לא גורשו ערבים נוספים בי-גדה ובעזה, הרי לא היה זה בגלל חוסר "רצון טוב", אלא שמילחמת ששת-הימים היתה מילחמת-בוק, טורישיריון ישראליים נעו בכבר-שים במהירות, וצה"ל לא היה מער-ניין בהכבישים ייסתמו על-ידי טורישפליטים. הממשלה חששה גם מפני דת-הקהל העולמית, שלא היתה ב-1967 סלחנית כפי שהיתה ב-1948, כאשר לחמה ישראל על עצם קיומה.

מהגליל לשאתילא. אולם ה-עוקק האמיתי של ירדני כהן-אב-יר דוב היה כפול: לגבי העבר ולגבי העתיד.

מבחנת העבר, עשה כהן-אבידוב מעשה חשוב, מבלי להרגיש בכך. בפעם הראשונה אישר דובר ישר-אלי רישמי ובכיר כי ישראל אכן גירשה את המוני הערבים מן השטחים שכבשה ב-1948.

עד כה השקיעה ישראל מאות מיליונים של מילים, וסכומי-עתק של כסף, כדי להכחיש טענה זו, שהושמעה בפי הערבים. ישראל דבקה בטענה שהיא לא גירשה אף ערבי אחד. מאות אלפי הערבים, שברחו משטח ישראל, עשו זאת מרצונם, מפני שהתחשק להם, או מפני שמנהיגיהם קראו להם ל-צאת.

יודעידבר ידעו תמיד כי אלה הם כזבים. אולם זהו הפעם ה-ראשונה שאדם בדרג של סגן יו-שב-ראש הכנסת מאשר זאת ריש-מית. כל תועמלן ערבי יוכל מע-תה להסתמך עליו כדי להוכיח כי תושבי הגליל, הנמנים כיום במח-נות-הפליטים בלבנון - ובני ה-שאר גם במחנות צברה ושאתילא - גורשו על-ידי ישראל בכוח ובכוונה תחילה, כדי לפנות את השטח ליהודים.

חלומם של אנטי-שמים.

הכנסה אמיתית בדברי כהן-אב-יר דוב היא לגבי העתיד. קיימות עתה בארץ קבוצות פא-שיסטיות, המסיפות בגלוי לגירוש הערבים בכוח מכל רחבי ישראל ו-השטחים הכבושים. אנשים אלה

אך אם זהו קיץ, נשאלת השא-ל מה זה חורף? גם בחורף-ישיבה. ההמצאה נראית תמימה. כל אדם שהוא יו-צא-ישראל זכאי לקיבצה משופרת לילדיו.

לכאורה, זה צודק לגמרי. אדם המשרת את מולדתו, המקריב על-מיובא זה שלוש שנים, וכאי לו כותי-יתר, לעומת חברו, שיכול היה לנצל שלוש שנים אלה לקידום פרנסתו.

אלא שהאמת שונה מאוד.

קיבצת יוצאי-צבא. אינה ניתנת רק למי ששרת בצהל. באמצעות ניטוח מתוחכם ביותר, נוצר מצב שכל יהודי מקבל את הקיבצה האתה. גם בחורף-ישיבה של אגור דת-ישראל, שעצם המחשבה על צה"ל היא תועבה בעיניהם, וזוכים בקיבצה. ואילו שום ערבי אינו זכאי לקיבצה, מלבד מתי-מיספר, דרוויים ואחרים, המשרתים בצבא. באמצעות פיקציה מחוכמת זו הושגה התוצאה המבוססת: ילדים יהודיים מקבלים קיבצה, ילדים ערביים אינם מקבלים. רוב המיש-פחות הגדולות ביותר בארץ, שהן דחוק ערביות, אינן זכאיות לקי-צבה.

זהו חוק גזעני מובהק. בעזרת תמי - שקמה, כביכול, כדי ל-הילחם בגזענות - הוחמר המצב השבוע פי כמה.

השטחים

לגרש! לגרש!

הדובר הבכיר של הליכוז

אישר רשמית: ישראל

גירשה בצלצא את

מאות אלפי הפליטים.

אחד התומכים הגלגלים ביותר בחוק הגזעני החדש לעידוד הילוד-דה (ראו לעיל) הוא סגן יושב-ראש הכנסת, מאיר כהן-אבידוב. כהן אינו רק עסקן עדתי מקצועי, אלא גם אחד האנשים הלאומיים ביותר בכנסת - הישג לא-מבוטל כמוסד שבו מסתובבים עשרות אנשים שהפכו את הלאומנות הצע-רנית לקריירה.

השבוע הגיע מאיר כהן לשיא חדש. בישיבה של ועדת-החוק-ר והביטחון, שהוא חבר בה, אמר כי היתה זאת שגיא המרה שיש-ראל לא גירשה במילחמת-ששת-הימים 200 עד 300 אלף ערבים מן הגדה המערבית. כשם שגיר-שה במילחמת-העצמאות את הער-בים מלוד ורמלה ומהגליל. גירוש יריחו. הקביעה עצמה אינה נכונה. מיד אחרי מילחמת

נפל עליהם צילו של חשד בקשר עם הילדה. מאז הרצח לא שקטה המישטרה על שמריה. כל מידע, אפילו הפעוט ביותר, מגיע לצוות חקירה מיוחד, המנתח אותו ופועל בהתאם.

לחקות בפניה. אחד המקורות הראשיים לחשדות כאלה הם בני-המשפחה של הילדה המתה. ה-ריה, שמאז הרצח נכנסו למצב נפשי גואש, אינם חללים לדוש בימים האחרונים לחייה של נאוה. הם מעלים כל אפשרות, ואפילו הרהוקה ביותר, למניע לרצח.

בין יתר החשדות העלתה אמה של נאוה, באחד הימים בשנה ש-עברה, גם את החשד נגד צעיר ערבי, שעבר בתגות-ירקות, סמוך לבית-המישפחה. לדבריה, היה ה-צעיר עוקב בעיניו במשך שעות אחריו נאוה, וימים אחדים אחרי שנעלמה נעלם גם הוא.

המישטרה, שאינה מוניחה כל חשד, חקרה גם בעניין זה, והעי-לתה כי הצעיר, שהיה חשוד ב-פעילות ביטחונית עוינת, עזב את הארץ. שמו נמסר לתגות-הגבול, והמישטרה חיכתה לו בפניה. כאשר חזר ארצה, לפני כחודשיים, נעצר מיד הובא למישטרת תל-אביב לחקירה גם בעניין רצח נאוה. בשלב זה הומונה האם לתחנת המישטרה והוכנסה לחדר שבו נמ-צאו כמה אנשי-בינהם הצעיר הערבי. היא נשאלה להומה אם היא מכירה מישהו בחדר, הביטה בכולם ונדה בראשם של השלילה: היא לא הכירה את הצעיר.

הפרשה נחקרה, אבל לא העלתה מאומה, כשם שלא העלו כל ה-חקירות האחרות. הצעיר היה עצור בעיקר בשל חשדות ביטחוניים, ועל כך הועבר לבית-המישפט המתאים.

מפית לרצח. החשדות כי נאוה נרצחה במיבחן-קבלה לאי-רגון עויין עלו בראשם של כמה עיתונאים, בשל העובדה כי לפני כשנה נרצח בתל-אביב גבר קשיש, המורסכואל נודע, בכדי שני ער-בים. בין יתר מניעיהם לרצח היה גם המניע להוכיח לאירגונים קי-צונים כי הם "גברים", המסוגלים לרצוח יהודים בדם קר. מסיפור בודד זה הסיק מי שהסיק את הקשר לנאוה אלימלך.

הרמטכ"ל קרא בוודאי את חציה הראשון של הפרשה. כאשר נעצר הערבי, הוא לא התעניין, כנראה, בסופה. הסיק את מסקנותיו שלו. הוא גם המשיך באותו אורח-מח-שבה הגיוני והוסיף עוד קורבן ל-מיבחן-הכניסה לאשף - נער צעיר שנעלם גם הוא.

רק רמטכ"ל יהודי יכול לדאוג כליכך לנקמת דמו של ילד יהודי שנרצח, רמטכ"ל יהודי הוזכר את עלילות-הדם באירופה, ואת הפר-עות שבאו בעיקבותיהם.

באותו ראיין מצרף הרמטכ"ל יחד את ידיו האבנים על אוטוב-סיס בגדה ורצח נאוה, והוא מסיב את המסקנות: "לפני מיזריה-מסיב גים אנו יכולים לעשות כמה דבי-רים: לפתוח באשר והלרונן את כל הילדים, לא לסווע בשטחים, כי ה-יות רציונאליים כי ה-ות דים, ולתפוס את המיידים ולה-ענישם באופן כזה שלא יהיה כדאי יותר לזרוק אבנים".

אם הרציו של היהודים נמדד לפי הרציו של הרמטכ"ל, בראיין עיתונאי זה, כדאי מאוד להיזהר ממנו. מי שמעלה האשמות כאלה מעל דפי העיתונים הוא מסית ו-מדחף לרצח ילדים ערביים, כנקמה על מותה של נאוה.

במדינה שבה זורקים יהודים "רציונליים" רימון על יהודים אח-רים בגלל הפגנות של שלום עכ-שיו, קל מאוד יהיה להסית אותם לזרוק רימונים על ערבים, כנקמה על רצח נאוה. "הרי הרמטכ"ל באמר שהם רצחו, והרי הרמטכ"ל ב-ודאי יודע", יאמר הרציו היתדי שלהם.

ועוד דבר מחריד: אם זוהי רמת האמינות והדיוק של הרמטכ"ל ב-נושאים שבהם אני יכולה לבדוק - מהי רמת אמינותו בשטחים אחרים?